

Малин – благословення і привілей

Близько 5 тисяч учасників і гостей майже з десяти країн світу відвідали за вісім днів мальовничу місцину біля Малина на Житомирщині під час роботи XII національного з'їзду молоді Церкви Християн Віри Євангелійської України. Такі молодіжні форуми з кожним роком стають все численнішими, цікавішими і кориснішими. Перший з'їзд проходив 1991 року в Києві. За 18 років чисельність зросла від кількох сотень до більш як п'яти тисяч учасників, а географія з'їзду охопила країни не лише ближнього, а й дальнього зарубіжжя. Охочих прийти сюди було набагато більше, ніж табір міг прийняти, тому організатори змушені були обмежити кількість учасників. Для тих, хто цього року потрапив в число вибраних, Малин став і благословенням, і привілеєм. За яким критерієм проходив відбір – залишається загадкою, але те, що не всі охочі змогли на з'їзд потрапити, – це факт.

З'їзд християнської молоді набирає ваги не лише серед християнської молоді, а й серед представників державної влади усіх рівнів, науковців та духовенства.

Молодіжні делегації прибували з усіх регіонів. Організатори з'їзду з приємністю зазначають, що цього року вперше всі 26 областей України, а також Республіка Крим делегували молодь своїх церков для участі в національному євангелійському зібранні. Священнослужителі Церкви, єпископи, члени Ради старійшин – усі приймали для того, щоб привітати молодь і відчувати ту особливу атмосферу, якою жили учасники з'їзду.

Українська влада на всіх рівнях також уважно стежила за перебігом християнського з'їзду. На його відкритті побували перші особи держави на чолі з першим віце-прем'єром-міністром України Олександром Турчиновим.

Удруге до християнської молоді прийшов лідер партії «Християнсько-демократичний союз» Володимир Стретович. Він закликав присутніх звертати увагу на сім'ю і свою землю для того, аби будувати державу міцну і багату не лише матеріально, але й духовно. А на це здатна тільки християнська молодь.

Саме неї покладає надії і голова Державного комітету в справах національностей та релігій Юрій Решетников, який разом з першим заступником міністра транспорту і зв'язку України Петром Кравчуком представляв виконавчу владу.

Вітали молодь і науковці. Старший науковий співробітник відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Сковороди, доктор філософських наук Віталій Шевченко приєднався до побажань і додав: «Шановна молоде, сино-жовта надія України, ті, хто має в Господі запоруку духовного здоров'я, хто в чистоті помислів набуває святості. Нехай цей національний з'їзд сприяє реалізації всіх ваших чистих бажань і потреб».

(Закінчення на 5-й стор.)

Відправна точка християнина

Михайло Паночко

Старший єпископ ЦХВЕ України

«Отже, щодо мене, я готовий і вам, хто знаходиться в Римі, звіщати Євангеліє. Бо я не соромлюсь Євангелія, бо ж воно сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові. Правда бо Божя з'являється в ній з віри в віру, як написано: А праведний житиме вірою» (Рим. 1:15-17)

Девіз цьогорічного з'їзду – «Господи, ось я, пошли мене» – дуже глибокий і дуже змістовний та серйозний. Мене найсильніше притягує з нього перше слово – «Господи». Якщо не врахувати цього титулу, усе решта – нездійсненне. Усе решта може стати доброю ідеєю, намірами, а в народі кажуть, що дорога в пекло вимощена добрими намірами. Тому на першому місці в нас має бути Господь і тільки Він.

Муж Божий, який писав до римлян про силу Божого Євангелія, був сильним ревнителем батьківської віри. В Україні чимало християн є ревнителями батьківської віри. За свій вік служіння, а це близько 40 років, я зустрічав чимало людей, яким говорив про центральну постать Євангелія. І що характерно – маса людей звертають увагу не на центр, а на передання, бо так говорили батьки і діди.

Муж, який сказав, що не соромиться Євангелія, раніше був його сильним противником. В його розум не вкладалося, як можна тисячолітню історію юдейської віри змінити. Людям більше подобається копія. Усі так роблять – і я. Це почуття стадності.

Ви з'їхалися з різних куточків України, щоб стати і завжди бути особистістю. Ми би хотіли, щоб кожен із вас пережив особисту зустріч з Богом. Павло це пережив. Він робив так, як всі, він боровся проти християнства, нищив людей, у в'язниці саджав. Він був ревнителем батьківської віри. Але здорового глузду в нього був цілий нуль. Він діяв за принципом: усі так – і я так. І пішов проти сили Божої, проти Євангелія, основу якого заклали Ісус Христос.

Ніхто у світі, виступивши проти Слова Божого, успіху мати не буде. Скільки вже експериментували в нашій країні, скільки говорили про нове бачення і нову філософію. Я чув таке на конференції наших філософів – що нам потрібна нині нова філософія. Отакі! А що – раніше не було філософії? Але історія і час їх всіх викидають за борт.

Мільйони людей вірили в ці філософії, вірили в різні ідеї, яким посвячували життя, за які боролися зі збро-

єю в руках, але все марно. Євангелія – це Божя сила, яка завойовує мільйони і мільйони людей у світі.

Перебуваючи недавно в Південній Кореї, я бачив, що Євангелія зробило із вчорашніми буддистами. Весь Сеул наповнений молитовними будинками, економіка, культура пішли вгору, ніде не побачиш реклами алкоголю чи тютюну. Дякувати Богові, в Україні також вже пішов такий процес. Маса людей в Південній Кореї залишають буддизм, бо він тримав їх в бідності і сліпоті. Жодна релігія у світі не має сили змінити серце людини. Той, Хто може змінити серце, – це Той, Хто нас створив, Господь Бог.

Мое бажання, дорога молоде, – не ставте на перше місце «Ось я, пошли мене», бо це попахе духом егоїзму. На першому місці поставте пізнання Того, Хто вас має посилати. Якщо ви не пізнаєте Його, місіонери з вас не вийдуть, бо вами будуть рухати амбіції і ви будете битися, немов риба об лід, а толку не буде.

Коли гонитель Церкви Савл, ревнуючи за батьківську віру, ішов в Дамаск із листами за пазухою, він був переконаний в правоті юдейської віри, аж поки по дорозі не зустрівся з Начальником, Основоположником Євангелія. Світло Євангелія освітіло цього борця за батьківську віру, і вперше в житті він сказав: «Господи, що мені звелеш робити», – або іншими словами: «Ось я, пошли мене». Найважливіше – це ваша особиста зустріч з Богом; це ваша відправна точка.

Несіть Царство Боже

Олександр Турчинов

Перший віце-прем'єр міністр України

Сьогодні світ навчає: якщо хочеш розбагатіти – бери якомога більше, накопичуй, примножуй, збирай і забирай. А Господь вчить зовсім іншого: хочеш розбагатіти – віддавай. Хочеш не мати ні в чому потреби – віддай останнє. Два різні вчення, два різні шляхи – один веде до неба, другий до пекла. І не можна пройти одночасно двома шляхами – одне небо, один шлях.

Сьогодні багато говорять про кризу: глобальну, політичну, економічну. Дивно, що економісти всього світу не можуть до кінця зрозуміти природу цієї кризи, як і те, як з неї вийти. Друкують більше грошей, бо економіка їх потребує. І чим більше друкують, тим більше нових надходжень вимагає економіка. І цьому немає кінця. Спочатку прогнозували кризу на місяць, потім на півроку, а сьогодні кажуть, що ніхто не знає, як буде далі.

Проте я думаю, що ті, хто читав Книгу Об'явлення Івана, знають, як буде далі. Проблема найкращих економістів, докторів і професорів не в тому, що вони погано знають економіку, проблема їх і багатьох керівників цього світу в тому, що вони не розуміють причини кризи.

А ми знаємо – це криза не економіки, це криза суспільства, моралі, духовності, і саме в цьому проблема сучасного світу, світу споживання, злоби і безвір'я. Відповідь очевидна – відродження і порятунку від кризи криються не в грошах чи їх кількості, а в душах і серцях людей.

Духовну кризу можна розв'язати лише духовним шляхом. Євангеліст Лука описує, як на запитання: «Коли прийде Царство Боже?» Господь відповів: «Воно не прийде так, як ви на те сподіваєтеся, і не скажуть: там воно чи тут – Царство Боже всередині вас».

Брати і сестри, Царство Боже всередині нас. Воно в наших серцях, у наших душах. І коли воно в душі, жодна криза не має значення. Де б не була людина: у владних кабінетах, у пустелі, у в'язниці врешті-решт – коли з нею Христос, з нею Царство Боже – у душі і в серці.

Рідні мої, несіть це Царство Боже, несіть його скрізь. І там, де будете ви, там будуть з вами Царство Боже і Господь. Тільки так ми зможемо подолати будь-яку кризу. Там, де християни, там Царство Боже, і там не існує кризи.

Життя кожного – це правдиве свідчення

Юрій Решетников

Голова Державного комітету в справах національностей та релігій

Можна багато говорити про релігійну свободу, але насправді свобода – це кожен з вас. Релігійна свобода – це XII з'їзд молоді, який вже став традиційним і який збирає все більше і більше молоді. Я пишаюся своєю країною, яка дає можливість для такого роду зустрічей. І те, що ми сьогодні маємо в уряді і парламенті справжніх християн незалежно від того, яку церкву вони відвідують, – це свідчення правильного руху нашої держави. Хотілося б, щоб їх було більше, але треба з чогось починати.

Ми сприймаємо такі з'їзди як щось закономірне і таке, що повинно бути, і це нормально. Але не варто забувати, що це за два десятиліття тому такий захід був би неможливий. Старші брати-служителі мають з чим порівняти, і я думаю, нам є за що прославити Господа.

Усі ми, і старші, і молодші, повинні дякувати Богові за ту благодать, яку Він проявив до нашого народу. Ви маєте чудовий час і для фізичного відпочинку, і для духовного збагачення, і саме до таких, як ви, звертався апостол Іван, говорячи: «Юнаки, ви міцні».

Сьогодні український народ потребує нашої міцності і таких же міцних молитов. Українське суспільство потребує кожного з вас. Соціологи кажуть, що група, яка нараховує більше шести відсотків певної більшості, може впливати на суспільство. Ми багато говоримо про

аморальність і безлад, але це виклик для нас – наскільки ми здатні впливати на ситуацію навколо нас?

Гасло з'їзду: «Ось я, пошли мене» найчастіше сприймається як заклик до великого, можливо, пророчого служіння. Але в цей час, який Господь дає для України, воно має дещо глибший зміст. Я не знаю, кого з вас куди пошле Бог, але я знаю головне – дуже важливо, щоб ви мали відкриті серця. Коли я говорю, що суспільство потребує кожного з нас, я не маю на увазі лише проповідь чи роздачу літератури і буклетів. Життя кожного повинно стати свідченням на тому місці, де ми є, незалежно від посади і місця роботи. Наше суспільство потребує правдивих християн, тих, хто власним життям покаже приклад.

Я, як голова комітету, потребую таких підлеглих, яким буду довіряти, які працюватимуть чесно, сумлінно і розглядатимуть свою роботу як служіння народу, серед якого поставив нас Господь.

Сміливо звіщати Євангеліє закликали місіонери

«Голос надії» – найбільша в Церкві Християн Віри Євангельської України місія – офіційно зареєстрована в 1990 році. Нині 356 її співробітників несуть служіння в 15 областях України та АР Крим, у Росії (у Марійській Республіці, Татарстані, Карелії, Республіці Комі, Мордовії, Чувашії, Удмуртії, Мурманській, Нижньогородській, Кіровській, Астраханській, Свердловській, Іркутській областях, у Хабаровському краю та на Сахаліні), а також в Болгарії і Польщі. За час роботи місії відкриті 162 церкви, куплені та побудовані близько 150 молитовних будинків.

22-24 липня в селищі Александрії Рівненської області проходила XVI конференція євангельської місії «Голос надії». Її учасниками стали близько 500 осіб – співробітники місії, священнослужителі, гості.

«Сміливо звіщайте Євангелію» – ці слова, обрані девізом конференції, лягли в основу слова до молитви, яке адресував присутнім заступник директора місії Віктор Онищук. «Ми, як і апостол Павло, є боржниками Євангелія і маємо бути готові завжди звіщати його, – наголосив він. – Бо горе нам, коли ми не проповідуємо».

закликали присутніх місіонери з Івано-Франківщини. «Коли ми почали робити це регулярно, то побачили, як чудесно Бог благословляє нас – люди приходять на зібрання, навертаються, отримують духовне хрещення. Ми переконуємося, що ці люди дійсно народжені згори і з ними працює Бог, отож нам доводиться докласти до їх зростання набагато менше часу та зусиль, ніж ми витрачали раніше. І ми щиро вдячні Господу за Його силу та присутність у нашому житті та праці».

Старший пресвітер Луганської області Ростислав Величко розповів про головні напрямки праці і плани роботи місіонерів на майбутнє. Цікавою особливістю є створення в регіоні місіонерського фонду, до якого приєдналися місцеві члени церков та люди, які відвідують церкви. І кожен з них писав, скільки може пожертвувати місіонерам в місяць. Цифри були різні: п'ять, десять, п'ятдесят, сто гривень. Але це велика підтримка для місіонерів і завдяки цьому Слово Боже шириться.

«Іноді нам, як Іллі, здається, що ми залишилися самі, – свідчили місіонери з Сумщини. – Але після такої конференції ми розуміємо, що насправді багато людей трудяться на місіонерських полях, виконують таку ж роботу, як і ми, мають ті самі труднощі і ті самі радощі». Нині на Сумщині місіонери працюють у 15 новостворених церквах і у 12 місіонерських точках, де наразі церкви ще не зареєстровані. «Але ще так багато сіл, – говорили місіонери, – де люди не знають істинного Бога і помирають без віри та надії на Христа. І це боєм відгукується в наших серцях».

«Кожного року ми хрестимо все більше людей і відкриваємо нові церкви, – розповів Михайло Роман, відповідальний за роботу на Полтавщині. – За вісім років нашої праці залишилося три райони, де ще немає церков, але ми віримо, що й там вони будуть».

Іван Серт з Болгарії закликав місіонерів не занепадати духом, а наполегливо шукати ті дороги, де є спасенні душі, які Христос викупив Своєю кров'ю.

Леонід Панасюк з Польщі дякував за підтримку з тилу – за духовну, молитовну та матеріальну допомогу, яку отримують місіонери. «Тривалий час у нас не було видимого результату нашої праці, – розповів він. – Але тепер ми відчуваємо, що Господь почав явно діяти – утворилася нова церква у Замостої, відкриваються нові осередки праці, навертаються нові люди, отримують звільнення від алкогольної залежності».

Олександр Цибушкін розповів про роботу в кардинально новій для місії точці – на Далекому Сході, у Ніколаєвську-на-Амурі Хабаровського краю. Місіонер відчув покликання на служіння в цьому місті ще тоді, коли не знав про його існування. «Але коли ми молилися, Господь наполегливо кликав нас саме туди. Ось уже

рік ми там – від краю землі покликуючи до Господа, щоб Він дав сили нести те служіння, якого власними силами ми виконати не зможемо». Брата Олександра рукопоклали на служіння євангеліста з правом звершення священнодій.

Гості і делегати конференції з цікавістю прослухали семінари «Внутрішній світ місіонера» і «Формування правильних взаємостосунків з дітьми», які виклав пастор, вчитель Божого Слова, засновник і директор Школи практичного служіння (м. Сакраменто, США) Сергій Вітюков. «Ваша професія – бути щасливими, щоб робити щасливими інших, – сказав промовець. – Ми часто «заслуговуємося» іншими, нехтуючи своєю душею, своєю сім'єю. Але Писання радить нам вникати у себе та Писання і займатися цим постійно, бо роблячи так, ми спасемо й себе, й тих, хто нас слухає». Пастор Вітюков поділився особистим досвідом праці над власною душею і націлював місіонерів на налагодження стосунків зі своїми фізичними та духовними батьками, бо саме від цього залежатимуть їхні стосунки з дітьми, зокрема й духовними. Наприкінці семінарів усі, хто відчував потребу в покаванні та змінах у житті та праці, могли отримати молитовну підтримку.

Одружені сестри мали змогу прослухати ще один семінар, який для них виклала Валентина Карaban з міста Луцька. А незаміжні місіонери збиралися у наметі неподалік від табору, де бесіду з ними проводила Наталія Булан.

Семінар на тему «Засоби масової інформації у місіонерській праці» виклала Олена Кулигіна, редактор Релігійно-інформаційної служби України.

На заключному Богослужінні конференції директор місії «Голос надії» Микола Синюк процитував уривок з Послання до ефесян: «Не перестаю за вас дякувати і в молитвах своїх за вас згадую, щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрості та відкриття для пізнання Його», – додав: «Я не можу сказати, що дякую безперестанку, але не було такого дня, щоб я не згадував у молитвах про свою велику і благословенну сім'ю «Голосу надії».

Богослужіння і саму конференцію своїм зверненням та щирою молитвою закінчив старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко. «Христос для волі нас визволив», – прочитав він з Послання до галатів і закликав місіонерів словами апостола Павла: «Бо ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!».

І місіонери готові служити – сміливо звіщати Євангеліє, у свободі серця і зі щирою любов'ю до людей, бо місіонерство – це їхнє життя, життя для Господньої слави.

Юрій Вавринюк.

Редактор журналу «Благовісник».

З різних куточків України і зарубіжжя – Кіровської, Астраханської, Нижньогородської, Волгоградської, Свердловської областей Росії, Удмуртії, Чувашії, Марійської Республіки, Республіки Комі, Болгарії, Польщі зібралися місіонери, щоб насамперед разом прославляти Господа. «Нехай примножиться вам благодать та мир, – так словами апостола Павла привітав першого дня конференції всіх делегатів і гостей старший пресвітер церков ХВЕ Волинської області Михайло Близнюк. – Мати мир у серці дуже важливо, і благодать Господня теж має неабияке значення, особливо для вас, хто на передовій, але не забувайте, що Господь посилає її лише смиренним».

«Господь Бог – наша сила, Він тримає нас за руку і провадить, даруючи Свої дорожничі скарби», – так підбадьорив місіонерів Микола Богданець, директор корпорації «Братерство без кордонів». Володимир Прит, пастор церкви «Світова зоря» з Рівного, зауважив: «Цей світ може зробити все те, що ми робимо, але він не може дати людям одного – Божої благодаті. Ми ж «з повноти Його (Бога) всі прийняли благодать на благодать». І завдяки цьому можемо йти і звершати великі Божі справи для Божої слави».

Церква «Благодать» з Луцька також не стоїть осторонь справи місіонерства, і її пастор Анатолій Прохор у своєму вітальному слові зауважив: «Я не боюся хвалити вас, бо ви – Божі ангели, Божі посланці».

Сергію Панасевичу і Сергію Павлюку зі США місіонерська праця не байдужа, тож вони підтримують працівників місії матеріально. Величезну допомогу місії «Голос надії» надає місія «Суламита» (директор Віктор Дежнюк), суттєвий вклад у справу місіонерства вносить також багатодітна сім'я Андрія Семенюка. Це лише кілька прізвищ, але таких людей сотні, і місіонери щиро вдячні їм, тому на

цій конференції вони палко молилися за жертводавців і щиро благословляли їх Господнім Іменем.

З заключним словом першого дня конференції до присутніх звернувся єпископ Рівненського об'єднання церков ХВЕ Віктор Боришкевич. «Часто Бог ставить нас у складні ситуації, щоб ми відчували необхідність в Його присутності, – зазначив він. – І коли ми перебуваємо з Богом, коли Він веде нас, ми сильні, ми можемо звершати великі діла. Боже око стежить за вами, місіонери, щоб вирішити ваші проблеми, щоб відповісти на ваші прохання і благословити вас у житті та праці. Але, довіряючи Богові, не будьте байдужими, будьте завжди напоготові йти і сповіщати людям про Господню велич. І Бог буде з вами».

Упродовж двох наступних днів роботи конференції місіонери з різних куточків України свідчили про Божу милість і Божі благословення.

Зокрема, брат Олександр з Криму розповів, що жив колись настільки беззаконним життям, що навіть його батько сказав: «Тебе з тюрми вигнали, бо ти й там нікому не потрібен». Та одного разу він помітив серед людей чоловіка, який чимсь відрізнявся від інших. З'ясувалося, що це місіонер. Він підійшов до Олександра, почав із ним розмову, і, як свідчить сам юнак, він навіть не пам'ятає, як опинився в церкві, де побачив сильну Божу руку, яка зціляє, благословляє і спасає.

Інна Алексєєнко з Миколаївщини розповіла цікаву історію про царя, котрий хотів дізнатися, який Бог, і пастуха, який своїми влучними відповідями відкривав істину про Господа. Бог потребує таких людей, які б сміливо й мудро звіщали людям.

«Бог може зробити набагато більше, ніж ми можемо і навіть думаємо, – зазначив місіонер з Севастополя Євген Єланський. – Ми тривалий час молилися

про Севастополь, про людей, фінанси та можливості, але перш ніж ми розпочали там служіння, люди з цього міста прийшли до нас на служіння. Ми ще хвилювалися, а Бог вже діяв. Тому будьте тверді і, як гласить наш девіз, сміливо звіщайте Євангеліє».

Павло Федорук, старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Криму, нагадав надприродну історію про ходіння Петра по воді і зауважив: «Наша праця – також надприродне явище, тому що самі, без Бога, ми нічого не змогли б робити. Лише коли Господь говорить до наших сердець і веде нас, ми можемо ходити по воді, йти туди, куди б самі ніколи не пішли, і робити те, чого самі ніколи б не робили».

Віктор Савчук з Астраханської області розповів, що багато людей в їхньому регіоні негативно налаштовані проти місіонерів. Але коли в їхньому житті стаються проблеми, вони звертаються саме до них. Зокрема, один чоловік, зрозумівши, що помирає, покликав до себе місіонера і сказав: «Я завжди був проти вас, але я хочу бути на небі, тому маю покаятися перед Богом, Якому ви служите». «Через кілька днів після молитви той чоловік помер, – сказав брат Віктор. – Але душа його була спасенна».

Про перипетії, пов'язані з провокацією з боку влади, розповів Петро Височанський, місіонер з м. Сколе на Львівщині. «Але це послужило для слави Божого Імені і дало нам змогу й у міліції та інших установах звістити Слово Боже, яке торкнулося людських сердець. І допомогло без жодних хабарів налагодити стосунки з місцевою владою. Тепер набагато легше вирішувати наші нагальні питання».

Одним з нових напрямків місіонерської праці в Республіці Марій-Ел стала праця з циганським населенням, якою займається разом з сином сестра Лідія Апсєтарова.

Шукати Бога молитовно і в постах

КОНФЕРЕНЦІЇ

Внутрішній світ християнина

Конференція служителів церков ХВЄ південно-західного регіону України, що проходила 16 – 18 липня в Чернівецькій центральній церкві ХВЄ «Вєфіль», зібрала понад 300 осіб – не лише власне служителів, а й багатьох інших братів і сестер, які активно задіяні в служінні. Делегати з Івано-Франківської, Закарпатської, Тернопільської, Хмельницької і, безперечно, Чернівецької областей три дні поспіль мали унікальну можливість слухати семінари пастора – вчителя Божого Слова, засновника і директора Школи практичного служіння (Сакраменто, США) Сергія Вітюкова. Про актуальність і нагальну потребу порушених тем свідчили їх назви – «Подолання кризи», «Опікунство своєї душі», «Батьківство», «Як служити іншим людям», «Сповідь», «Викуп душі» тощо, які об'єдналися в загальну тему конференції – «Становлення особистості та внутрішній світ християнина».

Розпочинаючи конференцію, єпископ Івано-Франківщини, відповідальний за працю в південно-західному регіоні України Юрій Веремій наголосив, що всі присутні зібралися для того, щоб шукати Царства Божого і правди його, тому все інше їм додасться. Делегатам довелося жертвувати і коштів, і свій час заради найголовнішого, і ця жертва не була даремною.

Протягом двох останніх днів роботи конференції у ній

взяв участь старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко. Як можна судити з його заключного слова, він залишився задоволений. «Ми, як служителі, пройшли тут курси підвищення кваліфікації у справі лікування людських душ, – зазначив Михайло Степанович. – Наука Сергія Вітюкова здорова, христоцентрична і глибока. Не у всіх церквах, на жаль, христоцентричне навчання. Для того, щоб воно було, служителі повинні мати тісні, близькі стосунки з Тим, Кого проповідують».

Рівень організації конференції був дуже високим, за що від щирого серця дякуємо єпископу Чернівецьчини Петру Карпову, заступнику обласного єпископа, директору християнської місії «Єдина надія» Сергію Сіппі і всім братам і сестрам, хіліям в підготовці й організації заходу, усім, хто упродовж трьох днів служив делегатам своїм житлом. Хай Бог винагородить вашу вірність і жертвність, друзі!

Залишається лише шкодувати, що не всі з запрошених служителів змогли чи захотіли взяти в конференції участь. Щоб потішити таких, а також нагадати учасникам конференції про важливі істини, які звучали на семінарах, розпочинаємо публікацію в нашій газеті викладів Сергія Вітюкова.

Наш кор.

Сьогодні багато говорять про кризу в політиці, в економіці, в парламенті, кризу батьківства. Але загалом усе це наслідок кризи особистості, яка і виражається кризою в політиці, економіці і сім'ї. Тому надалі слід очікувати криз ще більших, як досі. Чому? Тому що «останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть-бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажлики, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, заплік, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, – вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (1 Тим. 3:1-5).

Новий Заповіт радикальний. Він змінює серце людини і через це впливає на особистість. Тому Біблія і закликає понад усе, що лише стережеться, берегти серце. Саме з нього, з джерела твого внутрішнього спокою, і походить життя. Або смерть.

Можна тримати язик за зубами. Але скільки ви витримаєте? Чим довше, тим більша енергія накопичується. Мирна людина творить мир, принижена – принижена, ображена – ображає, а озлоблена творить зло – усі за родом своїм. Багато конфліктів виникає саме через те, що є багато незадоволених людей.

Найчастіше персонального служіння потребують ті, хто служить іншим, тобто служителі. Чому? Ми настільки захоплені служінням іншим, що нехтуємо своєю душею. Найчастіше наша душа – остання, кому ми служимо, і остання, кого ми приводимо до покаяння, а повинна бути першою. Як правило, служитель – це остання людина, яку ми кличемо до покаяння, кому кажемо: покайся і віруй в Євангеліє. Ми так активно служимо іншим, що часто занебнуємо свою душу. Але повірте, що наша душа так само потребує, щоб їй служили, як і всі, хто сидить в залі. Це велика проблема, коли ми служимо іншим, пікуємося про інших, спустошуючи свою душу, яка потребує наповнення і постійного оновлення.

Апостол Павло радить Тимофіїві вникати в себе і в науку, і займатися цим постійно, бо цим спасе і себе, і буде здатен спасти інших. Тимофій був спасений, але Павло писав йому про спасіння як процес у теперішньому і майбутньому часі. Це правильно – бути впевненим у спасінні, але для спасенних теж потрібне спасіння. Тут слово «спасіння» має два різні значення. Павло радить Тимофіїві постійно працювати над своїм спасінням, роздумуючи над собою, над своєю суттю. Пізнавати себе у світлі Слова Божого і порівнювати себе з ним, і саме цим займатися постійно. Виконуючи це, ти будеш спасати себе, зростати в спасінні і будеш здатен допомагати іншим.

Для вчителя існує важливе правило – з того моменту, коли він припинив навчатися, він не має права навчати. Я не займаюся собою – значить, я не маю права допомагати іншим. Служитель, який не служить собі, з часом втрачає можливість служити іншим.

Я вже 29 років у служінні і близько 70 відсотків всього часу я навчаюся і лише 30 – навчаю. Скажіть, будь ласка, служителі,

ПОДОЛАННЯ КРИЗИ

ВЧЕННЯ

Сергій Вітюков

скільки часу ви виділяєте персонально для своєї душі? Певною мірою, ми є корінням для тих людей, яким служимо. Павло каже: якщо коріння святі, то і гілля, якщо початок, то і все ціле. Особисті недоліки служителя рано чи пізно відобразяться на духовному стані церкви. Тому служіння своїй душі – це найголовніше завдання кожної людини, а особливо служителя.

Криза – це переломний момент. Коли у хворого криза, він або переможе хворобу і виживе, або помре. Ієрогліф, який китайською мовою означає кризу, складається з двох частин: перша означає нові можливості, а друга – нові втрати. Отож криза – це переломний момент можливостей і втрат. Іноді вона має природний характер, як-от одруження. Це також момент кризи. Людина жила собі сама, аж тут з'являється ще хтось. Цей момент настільки важливий, що Біблія радить в перший рік подружнього життя взагалі нічого нового не починати, лише насолоджуватися один одним і будувати відносини. Перший рік життя багато в чому визначає подальші стосунки і більше того – все життя.

Криза має три складові. Перша – це наше минуле, друга – теперішнє і третя – майбутнє. Минуле відрізняється від майбутнього. Дуже важливо, якими ми вийдемо з минулого. Наскільки швидко ми його відпустимо емоційно, настільки швидко вийдемо в майбутнє і настільки ефективно пройдемо момент кризи.

Що Біблія говорить про шлюб? Залишить чоловік батьків своїх і приліпиться до дружини, щоб стати одним цілим. Без «залишити» не може бути «приліпиться», а без «приліпиться» не буває «станув». Це духовний закон перемоги над кризою. Багато людей зруйнували свій шлюб лише через те, що не відіпилися. Хтось не може залишити маму, хтось батька, а хтось – і своїх колишніх наречених. Це, до речі, одна з найпоширеніших причин руйнування шлюбів.

Одного разу після семінару до мене підійшов чоловік і сказав, що за 32 роки його шлюбу він ще жодного разу не залишався наодинці зі своєю дружиною. Фізично він був один, але у своїй емоційній залежності поперитгував у свій шлюб усіх жінок, які в нього були до шлюбу. Його криза буде тривати все життя, і в пастора буде багато проблем.

Криза може бути в наших обставинах. Згадайте притчу Ісуса про невірного управителя. У нього були прекрасна робота, стабільність, повага і пошана, і раптом йому кажуть: «Тебе звільнено». Стався різкий і неочікуваний перелом, настала криза в його іміджі, фінансах і стабільності. Що він почав робити? Думати про майбутнє. Він не плакав над тим, що втрачає, але відразу почав думати про майбутнє, адже минуле

не повернути. Це ідеальний варіант того, як пережити кризу без великих втрат.

Ще один приклад. Ізраїльський народ довго був в рабстві. Нарешті Бог втручається в їх долю і посилає Мойсея, який виводить весь народ з Єгипту. Це супроводжується чудесами і знаменнями. Сам Бог їх веде. Вірив Мойсей, а виводив Бог, а їм залишалося хоча б не дуже сумніватися. Єгипет став їх минулим.

Вони виходили з рабства і прямували до Обітованої землі. Це абсолютно різний рівень життя. З рабства, зі свого минулого, вони могли перейти у своє майбутнє, в Обітовану землю, всього лише за 40 днів. Це зовсім мало. Але чому вони йшли 40 років? Що тримало їх в пустелі всі ці роки? Не зовнішні обставини, не ворожі армії, не пустеля, адже з ними був Бог, Він вирішував їх проблеми. У них були вода, їжа, одяг, взуття, ніхто не хворів. Їх тримали не зовнішні проблеми, а внутрішні. Ця пустеля була періодом їх великих втрат.

Багато криз, які трапляються в нашому житті, неминучі, і більшість з них ми можемо пройти протягом дуже короткого часу, але іноді ми розтягуємо задоволення до безмежності. Те, що можна пройти за короткий термін, ми проходимо роками. Багато хто, наче євреї, ще й досі перебуває у своїй пустелі, і ми дивуємося, чому в них немає, ні радості, ні миру, ні прогресу. Це проблема не зовнішнього стану, а внутрішнього.

Чи підозрюєте ви, що і ви можете бути в пустелі, у своїй проблемі? Ніби і в церкві все нормально, і вдома проблем немає, але чогось ніби не вистачає. Іноді Бог навідує нас дощем благословення, але дощ проходить – і ми знову в пустелі.

Навчимося в євреїв. «Не хочу я, браття, щоб ви не знали, що під хмарою всі отці наші були, і всі перейшли через море, і всі охрестилися в хмарі та в морі в Мойсея, і всі їли ту саму поживу духовну, і пили всі той самий духовний напій, бо пили від духовної скелі, що йшла вслід за ними, а та скеля був

Христос! Але їх багатьох не впадовав був Бог, бо понизив Він їх у пустині. Це були приклади нам, щоб ми пожадливі на зле не були, як були пожадливі й вони. Не будьте також ідолянами, як деякі з них, як написано: Люди сіли, щоб їсти та пити, і встали, щоб грати. Не станьмо чинити блуду, як деякі з них блудодіяли, і полягло їх одного дня двадцять три тисячі. Ані не випробовуймо Христа, як деякі з них випробовували, та й від зміїв загинули. Ані не нарікайте, як деякі з них нарікали, і загинули від погубителя. Усе це трапилось з ними, як приклади, а написано нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1 Кор. 10:1-11).

З цього тексту чітко видно, чому Бог допустив, що не всі євреї ввійшли до землі Обітованої. Через нарікання, блудодіяння, ідолопоклонство, пожадливість і спокушання Бога.

Скільки часу провели євреї старші 40 років в пустелі? Вони звідти взагалі не вийшли. Вони не вийшли зі своєї кризи. Залишилися в рабстві, але не вийшли в землю Обітовану. Серед християн багато таких пустельних віруючих. Вони спасенні, вони не раби, але у своєму внутрішньому естві не можуть радіти життю, де тече молоко і мед.

Отож криза в нашому житті – явище неминуче. Це переломний момент нашого життя. Перші п'ять розділів Книги пророка

бідний? Звичайно, всі скажуть, що багатий. А хто добагав собі в пустелі – колишні мільйонери чи, все-таки, колишні раби? Задовольняйте потреби людей, але не потакайте їх примхам. Людське серце там, куди людина вкладає, а не там, звідки вона бере.

Іноді наші церкви схожі на автобус, коли один везе, а всі інші їдуть і ще й радять: повільніше їдь, ввімкни кондиціонер, минай ями. І чим уважніше ти їдеш, тим більше вони починають вказувати, стають критиканами, які знають дорогу, а самі їхати не можуть.

Отож чи повинні ми, служителі, задовольняти потреби людей? Так. А бажання? Частково також. Біблія каже, що бажання того, хто боїться Бога, Він задовольняє. Але є два види бажань: бажання тіла і бажання духа, і вони один одному суперечать. Якщо ми виховуємо людей як споживачів, то ми не виховуємо в них нічого, крім егоїзму.

Апостол Павло навчає: «Велике надбання бути благочестивим і задоволеним». Ми нічого не принесли у цей світ і нічого з нього не можемо винести. Йов сказав: «Бог дав і Бог взяв, нехай Ім'я Господнє буде благословенне». Він міг нарікати все життя і ніколи б не вийшов зі своєї кризи, але саме задоволені серцем дуже швидко переживають кризу – ті, у кого низькі стандарти вимог до своєї персони. Ми повинні вважати себе Божими слугами і рабами, а коли Бог дозволить нам щось зробити, приймати це як Його дар.

«А збирання, що була серед нього, стала вередувати, і також Ізраїлеві сини стали плакати з ними та говорити: Хто нагодує нас м'ясом? Ми згадаємо рибу, що їли в Єгипті даремно, огірки й дині, і пір, і цибулю, і часник. А тепер душа наша в'яне, немає нічого» (Чис. 11:4) Вони не говорили – де нам дістати м'яса, а говорили: хто нагодує нас м'ясом? Тобто нарікали, що їх спонсори десь затрималися. «Ми пам'ятаємо рибу яку їли за часів Радянського Союзу» (тобто Єгипту). І на кінець, висновок – немає нічого!

Чи часто ви чуєте цю фразу? Немає нічого – це коли вже тиждень не купували овочків, коли те, що є, проїлося. Не робіть людей лінівими. Не приручайте їх. Це спосіб мислення рабів – хто нагодує, хто дасть, хто принесе. А хіба хтось зобов'язаний? Навіть людей вкладали в щось, робити, діяти, навіть найстарші ще щось можуть робити. Інакше вони все життя будуть у своїй пустелі. Пожальйте людей, відправте їх в землю Обітовану. Для того ви і служителі.

Євреї казали, що немає нічого, лише манна. А манна, до речі, – це ангельська їжа. Бог все це слухав і дав їм в гніві птахів. Що вони зробили? Вони понаберили собі хто скільки міг, а потім лише йшли їсти. Для чого, ізраїльський народ? Завтра будуть знову птахи. Оце життя в примхах – беру, тощо безкоштовно. «І встав народ, і цілий той день і цілу ту ніч, і цілий день назавтра збирали перепелицю. Хто збирав мало, той зібрав десять хомерів, і порозкладали їх собі скрізь навколо табору. Те м'ясо було ще між їхніми зубами, поки було поживане, а гнів Господній запалився на народ! І вдарив Господь дуже великою поразкою в народ» (Чис. 11:32-33) Краще б Бог їм цього м'яса не давав, але для того, щоб відкрити їм самих себе, Він у гніві їм дав.

Чому Йов пережив те, що сталося з ним? Він був відомий, мудрий, був князем у своєму народі, але коли Бог понизив його стандарти, він залишився задоволеним.

«Я вельми потішився в Господі, що справді ви вже нових сил набули піклуватися про мене; ви й давніш піклувалися, та часу сприятливого ви не мали. Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недовостачі. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Фил. 4:10).

Ми повинні вийти зі своєї пустелі. Повинні навчитися бути задоволеними тим, що у нас є. В Ісусі Христі я вмію жити в будь-якій ситуації, бо тільки надприродна сила може навчити мене бути задоволеним. І тільки таке серце може перейти пустелю і ввійти в життя з подостатком.

Ми повинні бути щасливі в Бозі і в Його благодаті, тоді це щастя буде поширюватися на інших. Не робити щасливе лице, а бути щасливим, не говорити про щастя, а жити в щасті, не говорити про успіх, а бути успішним – і це захохочуватиме людей, це найбільше, що ми зможемо зробити.

Далі буде.

Корова і пацюк були їхніми богами, а тепер – Воскреслий Христос!

Індуська святиня: глиняні божки та елементи релігійного культу.

Типове індійське поселення. На передньому плані – «свещенна корова».

– **Ростиславе Антоновичу, у багатьох азійських країнах ще не знають про можливість спасіння, даровану через Христа. Чому ви вирішили їхати місіонером саме в Індію?**

– Рішення назріло після завершення місіонерської праці на Чукотці. За пробудження азійських народів ми молилися з 1984 року. Павло Радчук був першим місіонером від нашої місії, який 1991 року поїхав на Чукотку. Відтоді місіонери на два-три місяці, а бувало, й на півроку, постійно їздили туди. Сергій Кулинич разом із сім'єю планував їхати на місяць, але там він і досі.

Якось, готуючись до чергового виїзду на Чукотку, Павло Радчук сказав, що для них праця в цій країні завершується і один із братів поїде в Індію. Незабаром Павло відійшов у вічність. А в Індію з проповіддю Євангелія вирушили Ростислав Корець, Юрій і Петро Радчуки.

У грудні 2008 року місіонери з місії Good Samaritan, що в Америці, здійснили чергову поїздку в Індію. Я приєднався до складу цієї місіонерської групи. Проповідуючи Ісуса Христа, ми з усіх сил старалися допомогти ділом, надаючи матеріальну підтримку для тамтешнього населення. Оскільки в Індії мало розвинена інфраструктура, нам довелося докладати чимало зусиль, щоб хоч якось підтримати зuboжіле населення. Мені теж нелегко було звикати до їхніх умов проживання, адже Україна перебуває на значно вищому рівні розвитку, ніж Індія. Морально було тяжко так, що десять днів проходили як десять років. Наприкінці листопада запланована наступна поїздка задля будівництва дитячих будинків та дому молитви. Процес будівництва індійської споруди дуже простий. Щоб спорудити приміщення, треба прокласти фундамент, звести стіни, покрити дахом і зробити отвори, через які сонячне проміння та повітря потраплятимуть до будинку. Двері та віконні рами не встановлюються. Система конструювання будинків пристосована до кліматичних умов індійського краю. До речі, індуси вважають, що надворі вже холодно, коли температура знижується до + 35 градусів за Цельсієм.

– **Як в умовах чужої культури та незвичних кліматичних умов приживаються українські місіонери?**

– Проживання в Індії швидше можна назвати існуванням або виживанням. Це надзвичайно тяжко, тому місіонери їздять туди почергово – на тиждень або місяць. Достатньо навести один приклад типової побутової ситуації, яка найкраще показує, в яких жахливих умовах проживають індуси і якими дикими ці умови видаються для українців. В Індії дуже багато комарів. Особливо активними вони стають під вечір. Якось під час вечірньої трапези я відчув, що над моєю головою кружляє якась комаха. На мить підвів голову, а коли глянув на свою тарілку, побачив на столі велику ящірку, яка нишпорилася в очікуванні поласувати чимсь смачненьким. Мабуть, такі спільні обіди з ящірками для індусів не дивина. Але якби ж то тільки з ящірками... Такі випадки допомагають зрозуміти нам, європейцям, як рясно Господь нас благословив, і переорієнтувати ставлення до рівня життя у своїй країні.

В Індії проживає 1 млрд. 367 млн. осіб, серед яких невеликий процент християн. На півночі Індії працюють переважно християни-баптисти, у центральних, східних районах та на півдні – брати і сестри з п'ятидесятницьких церков. Здебільшого на місіонерське служіння сюди їздять брати – для сестер це непосильна праця.

– **Коли Апостол Павло потрапив на острів Мальту, він чинив чудеса серед тубільців, засвідчивши силу своєї віри та силу Бога, в Якого вірять. Чи використовував Господь вас подібним чином для засвідчення Своєї слави і величчя?**

– Коли ми проповідували спасіння через Воскреслого Христа, десятки людей підходили з проханням помолитися за їхнє здоров'я. Вони вірили, що на їхню потребу відповідь Той, Хто віддає за них Своє життя. Найбільшим чудом для індусів була відповідь на молитву про зіцнення дітей. Більшість сімей проживають в умовах антисанітарії. У містах ми не зустрічали жодної аптеки чи лікарні, тому доволі часто в церкву приносили напівмертвих дітей, які через нашу молитву ставали

Індія... Країна релігійного містицизму і шаманства. Країна, в якій людська доля визначається належністю до певної родинної касты, а віра – це втілення практики медитації та поклоніння цілому пантеону богів. Індуїзм – релігія цієї країни. Язичницькі обряди настільки заповнили людські серця, що коровам і пацюкам моляться як найсильнішим богам. Але й таким народам Господь хоче відкрити істину, принести Добру Звістку, адже Він не дивиться на обличчя, Він страждав за всіх. Божі плани спасіння індусів звершаються через ревних євангельських служителів-місіонерів, які вже не один рік працюють для навернення азіатів. Про це ми ведемо розмову з директором місії «Добрий Самаритянин» з Рівного Ростиславом Боршикевичем, який їздив в Індію у складі місіонерської групи від місії Good Samaritan.

Під час слухання Слова Божого

здоровими і поверталися до життя. Плоди наших безперестанних молитов були беззаперечним доказом істинності християнського вчення. Так день за днем Господь, відповідаючи на їхні прохання, тривоги і переживання, наче тендітну рослину, зрощував їхню віру.

У кожному служінні лунали свідчення про чудесну Божу любов і милість, що підбадьорювало і нас та надихало рухатися далі. Ми раділи за них, тому що Господь звільняв їхні серця від язичницьких богів, язичницьких традицій, які руйнували душі і робили людей нещасними. Ми дякували Богу за те, що Він знімав з їхніх очей темну завісу омани. І продовжуємо молитися за індусів, адже більшість з них зв'язані демонськими силами чаклунства і всякої неправди. Втіленням бога на землі для них є «гуру» – людина, яка постійно перебуває в стані медитації, не розмовляючи навіть із рідними.

Ми були свідками того, як під час молитви за звільнення від окультизму демон з ревом виходив з людини. Пригадую також, як Господь відкрився одному індусові, який відкрито демонстрував свою нетерпимість до християн та християнського вчення. Якось він допомагав дружині вшити штори. Виліз на високу підставку, щоб дістатися до карнизу. Голки, якими він прикріплював штори до основи, тримав у губах. Зненацька підставка похитнулася назад, і він, розгубившись, викрикнув. Усі голки потрапили йому в гортань. Щоб зарадити можливим пораненням, жінка швиденько принесла м'якуш хліба. Чоловік проковтнув хліб, однак полегшення не відчув. Хліб разом із голками став посеред горла. У той момент перед його очима промайнули моменти, коли християни запевняли у всемогутності Бога, Якого проповідують. Зібравши всі сили, він прохрипів: «Боже, якщо Ти є, врятуй мене, і я буду служити Тобі все життя». І одразу зміг вільно дихати. Потім він знайшов наших братів і сказав, що хоче покаятися. Тепер колишній запеклий індуйст Біджо – єпископ над 40 церквами.

– **Як індуси сприймали проповідь про Ісуса? Чи легко їм змінювати своє світобачення?**

– У кожному поселенні люди по-різному реагували на проповідь Євангелія. Зрозуміти засади християнства особливо тяжко було тим, хто приходив на зібрання вперше. Індуси поклоняються багатьом буддистським богам і домашнім тваринам, кадять ідолам, медитують, прагнуть досягти стану нирвани, співають мантри, організовують пуджу – своєрідні релігійні церемонії. Поставити в один ряд із цими божками хрест із розп'ятим Ісусом для індусів не проблема, однак при цьому живого Господа Ісуса Христа вони не знають. У їхньому розумінні повноваження управляти світом належить не єдиному всесильному Господу, а тисячам різних

божків. Саме тому усвідомити велич, всемогутність єдиного Бога в особі Отця, Сина і Святого Духа для них надзвичайно складно. Підсвідомо вони шукають Бога, шукають спасіння, а впевнюються у вірі тоді, коли відчують дію Духа Святого. Одного разу під час служіння Дух Святий настільки торкнувся людей, що вони зі сльозами на очах вибігали наперед, щоб покаятися. Плакали і ми, адже під час таких благословенних зібрань неможливо стримати сліз.

– **В Індії активно переслідують християн. Чи не зазнавали ви ворожого ставлення з боку місцевого населення?**

У дружній сім'ї.

– Ясна річ, ми відчували духовні атаки, адже ворог душ людських не спить, а особливо тоді, коли Божі діти згуртовуються для спільної праці. У деяких поселеннях люди вкрай насторожено сприймали наші приїзди та й взагалі зустрічі з християнами. В одному з віддалених районів Індії проживала жінка, яка вкрай вороже ставилася до нас як до проповідників чужої релігії і, маючи вплив на тамтешній устрій, забороняла свідчити. Та на все свій час. Якось ми почули радісну новину про те, що ця жінка покалася. Християнські проповіді таки досягнули її серця, і вона прийняла рішення служити Богу. Однак місцеві жителі неоднозначно сприйняли такий поворот подій. Вони ховалися в чагарниках, вважаючи, що вже сам погляд в наш бік буде зрадою їхніх глиняних бовванів. Такий наслідок культивування мертвої релігії, що, у свою чергу, зупиняє і духовний, і розумовий розвиток людини.

Саме тому їхні умови життя далекі від цивілізації. Вони не мають жодних засобів масової інформації, навчальних закладів, комунальних вигод, не вміють читати, писати. Коли ми під вечір приїхали в одне поселення і заспівали, індуси обережно почали виходити зі своїх схованок, щоб побачити, які ж вони – білі люди. Вони з подивом торкалися до наших рук, ми були для них чужинцями з незнамого Заходу. Слухаючи проповідь під відкритим небом і переживаючи дотик Святого Духа, вони просто піднімали руки і казали: «Ми хочемо служити такому Богу». Нині там створено церкву з 25 осіб, хоча лишилися й такі, хто опирається поширенню християнства. За свідченнями служителів-місіонерів, після кожного нашого відвідування 15-30 людей приймали хрещення.

до них. Щоб послужити людям, служителям-індусам доводиться пішки долати по 50 км. Рідко можна побачити пастора, який їздить на машині. Типовим засобом пересування є велосипед. Тому ми плануємо закупити 25 велосипедів, щоб хоч якось полегшити місіонерську діяльність ново навернених індусів, адже їм доводиться переживати не лише духовні атаки з боку палких прихильників індуїзму, але й матеріальні проблеми.

Одна з найгостріших проблем – низький рівень освіченості. Більшість людей не вміють ні читати, ні писати, тому наше завдання – навчити їх цьому, щоб Господню істину вони отримували з першоджерела, з Біблії. На моє глибоке переконання, навіть мільярди доларів, використані для матеріального служіння, не допоможуть індусам до кінця зрозуміти характер Христа. Це станеться лише тоді, коли вони почнуть служити іншим. Тому ми, як місіонери, показуємо їм приклад, заохочуючи ставати доморядниками Божого дому. Уже можна говорити про закономірність: індуси, які прийняли Ісуса Христа, мають більш статки, ніж ті, хто поклоняється ідолам. Характер Христа відображається через спасення людей. Мертві не народжують, а не спасенні не спасають. Народжують живі, і спасенні ведуть до спасіння.

Ходити в церкву, читати Біблію за розкладом – це не можна назвати живим служінням Господу. Якщо не всі можуть поїхати в Індію, то проповідувати сусідам, ближнім, друзям, жителям сусідніх міст і сіл можуть усі. Господь чекає на таких людей, бо через них Він здійснює Свої плани щодо спасіння загублених і стомлених гріхами людських душ.

Спілкувалася Ірина Наумець.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

В урочистому закритті молодіжного євангельського з'їзду взяла участь народний депутат України Ольга Боднар. Традиційно малинський з'їзд відвідують і представники обласної Житомирської та районної Малинської влади. Заступник голови Малинської РДА Сергій Кучинський подякував організаторам за гідний пошани рівень організації і висловив сподівання, що з кожним роком рівень як самого заходу, так і умов проведення буде зростати. «Нехай такі з'їзди допомагають вам плекати власну духовність, бо саме в ній наша надія, що Україна буде процвітаючою державою. Хай через вас Україна отримає джерело сподівань, сили, енергії і державності, буде шанованою в цілому світі, щоб її ім'я завжди писалося тільки з великої літери. Ми готові й надалі підтримувати вас і надавати всю можливу з нашого боку організаційну підтримку у проведенні таких заходів».

Гості ближні і дальні

Українці завжди раді гостям. А коли гості – це ще й християнська молодь, та з-за кордону, та до нас на фестиваль – зустрічаємо з відкритими обіймами! Уперше на з'їзді побувала литовська делегація у складі десяти осіб. Торік на такий молодіжний форум потрапив один юнак з Литви – він вчився тоді в Києві. Повернувшись додому, він розповів про благословення, які пережив в Україні. Цього року молодь вирішила їхати в Україну організовано.

«У Литві також проводяться молодіжні і дитячі табори, але вони і близько не нагадують те, що ми побачили в Україні. Якщо у нас збираються 100-200 чоловік, то тут – тисячі, і ми дуже раді стати частиною цього з'їзду, – розповів Олексій Романчик з Вільнюса, керівник литовської делегації. – Тут така атмосфера! Ми задоволені всім, що тут відбувається від ранку до ночі. І Богослужіння, і секції, і спілкування – усе добре. І навіть побутові умови, які, можливо, зовсім не такі як вдома. Це все просто дрібниці порівняно з тим, що отримує наша внутрішня людина. Ми стомлені, але задоволені... Ми хочемо бути як ті два чоловіки, які пішли, розвідали чудовий край і повернулися розказати своїм. Ми всім розкажемо про те, що тут побачили».

Кожен іноземний делегат, який побував в Малині цього чи минулого року, дуже нагадує тих двох біблійних розвідників. Напевно, організаторам варто наступного року очікувати «армію» молоді з усіх країн, чії «розвідники» побували на з'їзді. А це Білорусь, Литва, Росія, Польща, Німеччина, США, Південна Корея та Аргентина. Якщо так піде і далі, то вже найближчим часом з'їзд може стати міжнародним.

Білоруська делегація серед іноземних була найчисленнішою – майже 150 осіб. Керівники брестської делегації Андрій Лесак і Юрій Пархамук розповіли, що в їхній країні раніше теж відбувалися такі заходи, але нині проводити їх з таким розмахом неможливо. Юрію сподобалася сама ідея табору, спрямована на об'єднання молодих людей. «Тут я відпочиваю духом, душею і тілом» – поділився він своїми враженнями.

«У мене з'явилася багато нових знайомих. Тут дуже помазані проповіді, хороші служіння, але хотілося б, щоб більше викладали російською мовою, нам українська це зрозуміла, а от литовська було важко», – розповідає Олександр Кіклевіч із Мінська. «Це не проблема, – заявив на закритті керівник відділу зовнішніх зв'язків оргкомітету Юрій Кулакевич. – Це гарний стимул до наступного року вивчити українську мову. Можливо, це і стане одним з критеріїв відбору учасників з іноземних делегацій...» Хто знає...

На порядку денному

На великій сцені щодня відбувались

Малин – благословення і привілей

Ви – цвіт України

Василь Боєчко

Єпископ, голова Ради старійшин Церкви ХВЄ

Надто далеко зайшла аморальність у світовому масштабі. Слово Боже характеризує молоде покоління двома особливими показниками: «ви пізнали Творця» і «Слово Боже пробуває у вас». Ви зберігаєте скарб, який сьогодні зухвало відкидає світова громадськість, особливо Європа. Не без підстав її вже називають постхристиянським материком. У вас є скарб, якого немає в інших. Бережіть його.

Тому так хочеться благати Господа, щоб голос цього з'їзду був почутий в Україні зверху донизу. Наш край, століттями уярмлений, і донині не реалізував цього чудового дарунка неба – свободи і незалежності. 18-й рік поспіль болісно спинається на ноги, наче велетенський камінь. Але є щаслива доля в цього краю незважаючи на всі прогнози, які не раз пророкували нам фальшиву могилу – чи то Чорнобильську, чи політичну, чи економічну. Якщо в країні є такий

потенціал вищого інтелекту, духовності, як молода християнська генерація, як окремі люди нашого державного бомонду, які сьогодні поміж нами, то Україна має щасливе майбуття. І Господь обіцяє через того ж пророка Єремію: «Я знаю думки Мої про вас, думки на добро, а не на зло, щоб дати вам майбуття».

І тому ми з вірою дивимось у славні дні прийдешні, коли морок гриха, корупції, несправедливості і всіх інших вад, які висунули наш край сьогодні на перші місця у зловісній першості і за підлітковим алкоголізмом, і за СНІДом та дитячою смертністю, розвіється. У Господа інша програма.

Нехай цей молодіжний з'їзд стане гідною лептою у велику справу відродження нашого згорьованого, але мудрого народу, який вартий того, щоб мати Богонатхненне керівництво, правильний розвиток науки, біблійно спрямований вектор культури і чисті людські стосунки. І тоді, як сказав наш великий поет, «врага не буде супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на землі».

Без особливого хвилювання неможливо стояти перед такою особливою аудиторією. Це – цвіт України, світле майбуття і втілена надія наших предків, борців за волю України, інтелігенції і чесних політиків. Девіз: «Ось я, пошли мене» можна інтерпретувати через пророка Єремію. Коли він нарікав, що його місія стала для нього надто важкою, Господь йому відказав: «Якщо ти здобудеш дорогоцінне з цимечного, то будеш як Мої уста, не ти будеш звертатися до них, а вони звертатимуться до тебе».

ранкові і вечірні Богослужіння, а протягом дня в різних корпусах табору «Юність», на базі якого відбувався з'їзд, проходили секційні засідання. Правильне керування фінансами, дошлюбна чистота стосунків, планування сім'ї і гармонія у сімейних відносинах, соціальне служіння, місіонерство, журналістика і PR – ці та багато інших тем запропонували делегатам досвідчені вчителі і священнослужителі.

Окремий день молодіжного форуму був присвячений презентації місіонерських проектів місії «Голос надії» – найбільшій в Церкві ХВЄ України та інших церковних місійних ініціатив. За інформацією директора місії, першого заступника старшого єпископа ЦХВЕ Миколи Синока, у місії «Голос надії» працюють понад 350 місіонерів у 231 населеному пункті України, Молдові, Татарстану, Карелії, Республіки Комі та інших країн. Дуже цікавими були свідчення людей, які працюють в нелегких умовах.

По-особливому цікавою та захоплюючою була розповідь молодого місіонера з Волині, керівника молодіжного відділу Республіки Комі Олександра Кравчука. Він служить місіонером вже шість років, працював у Центральній Росії, в Респу-

бліці Молдові, Марійській Республіці, Татарстані, а тепер – у Республіці Комі. Нині проповідує Євангеліє серед корінного населення тундри, яке живе в чумах. Це та інші свідчення про посвячене місіонерське життя надихнули багатьох учасників з'їзду. Місія «Голос надії» отримала понад 100 анкет молодих людей, які хочуть стати місіонерами і нести Благую Звістку в ті краї, де немає такого комфорту і свободи, як на рідній українській землі. Власне, до цього і закликає девіз цьогоорічного з'їзду: «Господи, ось я, пошли мене».

«Закінчився той час, коли українці потребували гуманітарної допомоги. Сьогодні наша нація здатна годувати світ. Україна – не тільки житниця для Європи, це потужна місіонерська держава, – наголосив пастор Юрій Кулакевич. – Цей з'їзд – не просто місце для відпочинку та розваг, це пункт оснащення християнської молоді інструментами для практичного служіння своєму народові і всім, хто потребує нашої участі».

Щоб якнайкраще підготувати молодь, озброїти її духовною зброєю для ефективного служіння, щодня – вранці, вдень і ввечері звучало Слово Боже. Досвідчені молодіжні служителі, пастори вчили

молодь ефективно долати спокуси світу і присвятити своє життя служінню Богові. Ростислав Мурах, Олександр Попчук, Сергій Вітковський, Сергій Вітков та інші спікери з'їзду запалювали в молодих серцях Божий вогонь і бажання змінюватись, щоб ревно служити Богові.

Вперше, на з'їзді був оголошений фотоконкурс «Малин-24», ціль якого – відібрати найкращі 24 фотороботи, які б ілюстрували життя з'їзду протягом доби. Переможницею стала Тетяна Мельник з Нововолинська, а в конкурсі на найкращу територію перемогли тернопільяни. Цього року вдалося також створити прес-клуб ЦХВЕУ, учасниками якого стала молодь, що має хоч якесь відношення до ЗМІ або готова працювати в інформаційній сфері для створення і утвердження позитивного образу Церкви в ЗМІ. Ці та інші ініціативи були вперше озвучені під час XII національного з'їзду п'ятидесятницької молоді. Протягом всього з'їзду молодь мала можливість подавати свої пропозиції і побажання. І багато з них, як зазначають організатори, дійсно варті уваги.

Побутові умови

З'їзд проходив в умовах наметового

табору, поділеного на сектори, які представляли окремі міста та регіони України. Як зазначив керівник молодіжного комітету ЦХВЕ України пастор Богдан Левицький, для обслуговування з'їзду були задіяні понад 200 осіб персоналу, які впродовж доби перебували на території табору «Юність». Серед них – 45 медиків і стільки ж охоронців. Як зазначила керівник медичної служби з'їзду Галина Вінковська, найчастіше молодь зверталась через дрібні поранення під час спортивних ігор або укуси комарів. «Захист Божий над нами був цілодобово, ми це відчували, але це не дає нам право менш відповідально ставитись до своєї роботи» – підсумувала вона.

Як повідомив пастор Левицький, досягнуто домовленості про співпрацю наступного року молодіжного з'їзду з Малинським міськрайонним відділом Червоного хреста. «Вони самі звернулись до нас і запропонували долучитися до медичної служби в таборі. Ми радо приймемо участь Червоного хреста, а також спільно з ними на майбутнє плануємо організувати декілька благодійних акцій в Малинському районі», – зазначив молодіжний керівник ЦХВЕ.

«Джерело радості»

Уперше цього року на малинському з'їзді було організоване повноцінне дитяче служіння. Близько 70 дітей щодня приходили в дитячий табір «Джерело радості», що працював у рамках XII національного молодіжного з'їзду в Малині. Це діти молодих сімей, а також священнослужителів та адміністрації, які майже цілодобово були задіяні у роботі з'їзду. Найменшій дитині – три роки, найстаршій – 12. Керівник і нахненник дитячого табору – координатор благовісницьких проектів відділу дитячого служіння ЦХВЕУ Людмила Харкалюк, а команда з шести вихователів приїхала з Київського біблійного інституту.

Займалися вихователі з дітьми тричі на день: під час ранкового та вечірнього служіння, а також після обіду, коли дорослі працювали в секціях. Такий динамічний розклад обирали для того, щоб діти не стомлювалися і не нудьгували. З 10-ї до 11-ї години – біблійний урок. Потім діти ділилися на три групи. Одна займалася рукоділлям, друга спортом, а третя стрибала на батуті. По обіді «Джерело радості» проводило для своїх вихованців загальні ігри, а ввечері – перегляд мультфільмів відповідно до теми біблійних навчань і роликів із фотографій за цілий день. Дітям дуже подобалося дивитися на себе! А щовечора найактивніших чекали подарунки. Задоволені діти – задоволені й батьки. Не раз молоді мамі підходили зі словами вдячності до вихователів.

Благословення від влади

Місцева влада уважно стежила за перебігом з'їзду. Під час урочистого закриття форуму до його учасників вразі звернувся перший заступник голови Малинської районної адміністрації Сергій Кучинський. Він висловив сподівання, що наступні заходи будуть ще краще організовані й підготовлені. І попросив передати здобуті під час з'їзду знання братам і сестрам в усій країні.

Алла Собко, Олена Кулігіна.
Прес-служба ЦХВЕ.

Ян Гус, великий чеський реформатор християнства

ІМЕНА

Одне з найдавніших і найгарніших міст Європи — Прага! На Староміській площі, у самому серці Праги, височіє позеленілий від часу пам'ятник — пам'ятник Яна Гуса.

Досі важко визначити навіть рік смерті, не кажучи вже про день народження Яна Гуса. Достеменно відомо, що народився він в містечку Гусинець, розташованому біля Богемського лісу неподалік від баварського кордону. Прийнято вважати, що сталося це в 1369 році. Відомості про дитинство і юність доволі скупі. Його справжнє ім'я — Ян із Гусинця, шкільні товариші скоротили на Гуса, а «гус» чеською — «гусак».

У ранньому віці хлопчика відіслали в Прагу вчитися, де він жив, як і всі тодішні небагаті школярі, здобуваючи собі на прожиття співом і прислугуванням в храмах. Після закінчення школи Гус записався до Празького університету на факультет «вільних мистецтв» (філософський факультет). Вдача його була суворою, любов до праці — неймовірною. Гус був ще дуже молодим, коли здобув ступінь бакалавра вільних мистецтв. Відомо, що це сталося в 1393 році. Наступного року він одержав ступінь бакалавра богослов'я, ще через два роки, 1396-го, він був уже магістром вільних мистецтв. Серед університетських товаришів Гус користувався великою повагою.

Через два роки після здобуття ступеня магістра Гуса вибрала «чеська нація», тобто чеська корпорація Празького університету, екзаменатором на ступінь

бакалавра. Незабаром він став священником (близько 1400 р.), потім його вибрали деканом факультету.

На початку свого проповідництва Гус набув такої популярності, що, попри

коли празьким архієпископом був призначений ще не старий прелат Збинець. Новий архієпископ дуже мало розбирався в богослов'ї, але був хоробрим воїном і не терпів фарисеїв і забобонних. Він призначив Гуса і його приятеля Станіслава із Цнойма «синодальними проповідниками», обов'язок яких полягав у проголошенні настанов духовенству. Архієпископ написав, окрім того, Гусові, щоб він доповідав йому особисто чи письмово про всі помічені зловживання. У ролі синодального проповідника Гус міг діяти ще сміливіше, ніж раніше. Ян Гус переклав багато богословських і богослужбових текстів чеською мовою, тим самим значно збагативши її. Як письменника його сміливо можна порівнювати з Лютером. Те, що Лютер зробив для німецької мови, Гус зробив для чеської. Його твори звільнили літературну чеську мову від умовної риторики і наблизили до народної мови. З невеликими змінами правопис Гуса зберігся в чеській мові й досі. Однак не все в житті Яна Гуса складалося добре. Викриття його були суворі і безпощадні. Він говорив про пихатість духовенства, про гонитву за ієрархічними підвищеннями, про користолюбство і жадібність. У синодальних проповідях Гус нажив багато ворогів, проповідуючи про необхідність узгодження віри з ділами. Вкрай дратувало духовних осіб твердження Гуса, що священник, який вимагає гроші за здійснення таїнств, особливо від бідних, винен в «єресі».

Постійні скарги і доноси послужили приводом для відставки Гуса з посади синодального проповідника. Архієпископ звелів прибити до дверей церков об'яви на латинській і чеській мовах, в яких Гуса оголошували непокірним сином Церкви і забороняли відправляти священні обов'язки. Папа Іван XXIII прислав слідчу комісію з чотирьох кардиналів, і 15 березня 1411 року Гус був підданий новій анафемі у всіх церквах Праги за винятком двох, де священники відмовилися підкоритися. Усе місто за співчуття до Гуса було піддане інтердикту, тобто там було заборонено проведення будь-якого Богослужіння. Але Гус продовжував проповідувати, ніби нічого не сталося.

Тоді кардинал за наказом папи повторив проти нього анафему. У формулі прокляття було сказано, що ніхто не повинен давати Гусу ні їжі, ні пиття, ні притулку, ніхто не повинен підтримувати його добрим словом, кожне місце, на якому він стоїть, піддається інтердикту.

Становище Гуса значно змінилося,

коли празьким архієпископом був призначений ще не старий прелат Збинець. Новий архієпископ дуже мало розбирався в богослов'ї, але був хоробрим воїном і не терпів фарисеїв і забобонних. Він призначив Гуса і його приятеля Станіслава із Цнойма «синодальними проповідниками», обов'язок яких полягав у проголошенні настанов духовенству. Архієпископ написав, окрім того, Гусові, щоб він доповідав йому особисто чи письмово про всі помічені зловживання. У ролі синодального проповідника Гус міг діяти ще сміливіше, ніж раніше. Ян Гус переклав багато богословських і богослужбових текстів чеською мовою, тим самим значно збагативши її. Як письменника його сміливо можна порівнювати з Лютером. Те, що Лютер зробив для німецької мови, Гус зробив для чеської. Його твори звільнили літературну чеську мову від умовної риторики і наблизили до народної мови. З невеликими змінами правопис Гуса зберігся в чеській мові й досі. Однак не все в житті Яна Гуса складалося добре. Викриття його були суворі і безпощадні. Він говорив про пихатість духовенства, про гонитву за ієрархічними підвищеннями, про користолюбство і жадібність. У синодальних проповідях Гус нажив багато ворогів, проповідуючи про необхідність узгодження віри з ділами. Вкрай дратувало духовних осіб твердження Гуса, що священник, який вимагає гроші за здійснення таїнств, особливо від бідних, винен в «єресі».

Постійні скарги і доноси послужили приводом для відставки Гуса з посади синодального проповідника. Архієпископ звелів прибити до дверей церков об'яви на латинській і чеській мовах, в яких Гуса оголошували непокірним сином Церкви і забороняли відправляти священні обов'язки. Папа Іван XXIII прислав слідчу комісію з чотирьох кардиналів, і 15 березня 1411 року Гус був підданий новій анафемі у всіх церквах Праги за винятком двох, де священники відмовилися підкоритися. Усе місто за співчуття до Гуса було піддане інтердикту, тобто там було заборонено проведення будь-якого Богослужіння. Але Гус продовжував проповідувати, ніби нічого не сталося.

Тоді кардинал за наказом папи повторив проти нього анафему. У формулі прокляття було сказано, що ніхто не повинен давати Гусу ні їжі, ні пиття, ні притулку, ніхто не повинен підтримувати його добрим словом, кожне місце, на якому він стоїть, піддається інтердикту.

Становище Гуса значно змінилося,

коли празьким архієпископом був призначений ще не старий прелат Збинець. Новий архієпископ дуже мало розбирався в богослов'ї, але був хоробрим воїном і не терпів фарисеїв і забобонних. Він призначив Гуса і його приятеля Станіслава із Цнойма «синодальними проповідниками», обов'язок яких полягав у проголошенні настанов духовенству. Архієпископ написав, окрім того, Гусові, щоб він доповідав йому особисто чи письмово про всі помічені зловживання. У ролі синодального проповідника Гус міг діяти ще сміливіше, ніж раніше. Ян Гус переклав багато богословських і богослужбових текстів чеською мовою, тим самим значно збагативши її. Як письменника його сміливо можна порівнювати з Лютером. Те, що Лютер зробив для німецької мови, Гус зробив для чеської. Його твори звільнили літературну чеську мову від умовної риторики і наблизили до народної мови. З невеликими змінами правопис Гуса зберігся в чеській мові й досі. Однак не все в житті Яна Гуса складалося добре. Викриття його були суворі і безпощадні. Він говорив про пихатість духовенства, про гонитву за ієрархічними підвищеннями, про користолюбство і жадібність. У синодальних проповідях Гус нажив багато ворогів, проповідуючи про необхідність узгодження віри з ділами. Вкрай дратувало духовних осіб твердження Гуса, що священник, який вимагає гроші за здійснення таїнств, особливо від бідних, винен в «єресі».

Становище Гуса значно змінилося,

Вифлеемську каплицю було наказано зруйнувати.

Це викликало занепокоєння короля Вацлава. Не наважуючись застосувати силу до проповідника, що здобув надзвичайну популярність, король підслав до Гуса людей, які вмовляли його добровільно залишити Прагу. Гус покоровився королю вкрай неохоче і наприкінці 1412 року добровільно відправився у вигнання.

Але й там він не марнував часу і листувався зі своїми празькими друзями, написав чимало богословських трактатів і свій найголовніший твір — «Про Церкву». Інколи Гус приїжджав проповідувати до містечка Краковець, куди з віддалених місць Чеського королівства стікалися величезні натовпи народу, щоб послухати його. З часом там виник другий самостійний центр гусизму — Табор.

Кількість прихильників Гуса зростала з кожним днем. Протягом кількох років гусистський рух досяг таких успіхів, що прихильники і противники Гуса появились за межами Чеського королівства. У 1413 році у Відні вже були гусити: вчення Гуса занесли сюди приїжджі з Праги. Навіть у Франції Гус користувався популярністю. Гусизм почав поширюватися в Польщі, чутки про нього досягли меж Московської Русі. У німецьких землях також було чимало прихильників Гуса, але ще більше — противників.

Рух набув такого розмаху, що його не могли не помітити в Римі. Головним противником чеського проповідника був сам Римський імператор — тоді цей титул належав угорському королю, брату короля Вацлава Сигізмунду. Він викликав Гуса на собор до Констанци, пообіцявши, що той

буде мати можливість вільно висловити свої думки, а в разі незгоди з рішенням собору зможе повернутися додому.

Спочатку Гус зрадів запрошенню. Не будучи честолюбним, він глибоко вірив у свою правоту, і йому здавалося, що, з'явившись на собор, він не тільки зніме з себе брехливі звинувачення, а й докаже справедливості своїх ідей багатьом прелатам.

Однак перед від'їздом він видав розпорядження, яке свідчило, що в глибині душі він песимістичніше ставився до майбутнього, ніж можна було думати, судячи з його публічних заяв. Гус влаштував свої справи так, ніби готувався до смерті. Він написав заповіт у вигляді листа до свого улюбленого учня Мартіна. Лист запечатав і звелів відкрити, лише якщо будуть одержані цілком достеменні повідомлення про його смерть.

Коли 3 листопада 1414 року Гус наблизився до Констанци, назустріч йому вийшов величезний натовп народу. Він супроводжував Гуса до квартири, де він мав зупинитися.

28 листопада до Гуса з'явилися два єпископи в супроводі бургомістра і заявили, що проведуть його до папи на аудієнцію. Гус не підозрював нічого обману: його привели не до папи, а на зібрання кардиналів і того ж вечора відвели під охороною в дім одного каноніка, де утримували вісім днів. 6 грудня Гуса привезли в домініканський монастир і кинули в темну смердючу камеру.

6 липня 1415 року на соборі Гуса проголосили впертим єретиком, зняли з нього сан священника і присудили спалити на вогнищі. Усі його книги повинні бути спалені, пам'ять — проклята, а душа кинута до пекла.

Вирок виконали відразу ж. Перед цим від нього вимагали зречення. Гус, заплакавши, промовив до народу: «Ці єпископи вмовляють мене зречтись; але я боюся стати неправдомовцем перед Богом і перед своєю совістю і згانیти себе в очах тих, кому я проповідував».

Коли кат звелів йому зійти на підготовлене вогнище, Гус випростався і сказав: «Ісусе Христе! Цю жажливу ганебну смерть я терплю заради Євангелія і заради проповіді Твого Слова; терплю покірно і смиренно».

Востаннє Гусові запропонували врятувати життя зреченням від єресі. «Ні, — відповів він. — Я не знаю за собою вини». І заспівав гімн: «Христе, Сину Бога живого, помилуй мене».

Попіл мученика кати ретельно зібрали і викинули в Рейн, щоб від єретика не залишилося нічого.

Смерть його виявилася потужним поштовхом — Гусистський рух набув такого організованого характеру, що його вже неможливо було зупинити. Вчення Гуса поширилося далеко за межі Чехії і Європи.

Девізом не тільки гуситів, а й багатьох християн сьогодні залишаються слова Яна Гуса: «Вірний християнин шукає правду, слухає правду, вивчає правду, любить правду, говорить правду, захищає правду до смерті».

Олександр Санников.

Проблема етичності евтаназії сьогодні настільки часто порушується в пресі, на телебаченні і в Інтернеті, що сьогодні в суспільстві вже відверто говорять про легалізацію евтаназії.

Ще якихось п'ять років тому на питання про можливість добровільного відходу з життя у суспільства була однозначна відповідь — «ні». Сьогодні ж прихильників «гуманної смерті» стає все більше й більше. Очевидно, нам хтось вміло промив мозок, переконавши, що евтаназія — це «святе право» людини вирішувати самій, жити їй чи померти.

Евтаназія — це навмисне прискорення смерті або умертвіння невиліковного хворого. Мета цих дій — припинення страждань. Теоретично виділяють два види евтаназії: пасивну — навмисне припинення підтримувальної терапії хворого і активну — введення помираючій людині лікарських засобів чи інших дій, наслідком яких є швидка смерть. До активної евтаназії часто відносять і самогубство за допомогою лікаря: надання хворому на його прохання препаратів, що скорочують життя.

Піонером в галузі легалізації добровільної смерті стали Нідерланди. 1984 року Верховний суд країни визнав добровільну евтаназію прийнятною. У Бельгії це «святе право» узаконене 2002 року. Вже 2003 року евтаназія допомогла розпрощатися з життям 200 смертельно хворим пацієнтам, а у 2004 році — 360.

Смерть «під ключ»

З квітня 2005 року в бельгійських аптеках появились спеціальні набори для евтаназії. Коштують вони приблизно 60 євро. До набору входять одноразовий шприц з отрутою та інші необхідні для ін'єкції засоби.

Евтаназія також легалізована у двох штатах Америки: Орегоні і Каліфорнії. За законом штату Орегон лікар може допомогти невиліковно хворим пацієнтам піти з життя, а в штаті Каліфорнія безнадійні пацієнти можуть відмовитися від медичної допомоги і мають право попросити про відключення реанімаційної апаратури.

В Україні евтаназія офіційно заборонена, вона вважається вбивством і карається ув'язненням до 20 років, але нелегально, за гроші, можна реалізувати «право на добровільну смерть». У 2005 році в столиці це «задоволення» коштувало близько п'яти тисяч доларів.

Буде не зайвим сказати, що такого роду проблеми вже виникали в історії країни Рад. У Кримінальному кодексі РРФСР 1922 року в статті 143 була примітка, згідно з якою вбивство, виконане на прохання, покаранню не підлягало. Однак вже наприкінці 1922 року IV сесія ВЦПК виключила цю примітку, щоб уникнути

зловживань, які виникали на «прохання» громадян. Комунисті тої епохи досить оперативно зреагували, оцінивши масштаби можливих соціальних наслідків «вбивств на прохання».

У фашистській Німеччині в 1940 році була розроблена і впроваджена ціла програма з евтаназії під назвою «Т-4». Свою назву вона отримала завдяки адресі, за якою містилося бюро з координації цієї програми, — у Берліні на Тіргартенштрассе, 4. Програма проходила під лозунгом «Акція — смерть через жалість». Її суть полягала в тому, щоб позбавити суспільство таких не потрібних йому «елементів», як душевно хворі, розумово відсталі, інваліди, смертельно хворі і навіть люди, які вживають понад п'ять років. Спочатку знищувалися тільки невиліковно хворі діти до трьох років, пізніше це правило поширилося і на підлітків до 17 років. Вирок про смерть виносився без серйозної діагностики. У той страшний період було знищено понад 5000 дітей. Пізніше почали розправлятися і з «психічно неповноцінними» дорослими.

У рамках існування програми Т-4 було відкрито шість головних центрів. Кожний такий центр розпоряджався мережею психіатричних клінік, де над

пацієнтами проводилися медичні експерименти, внаслідок яких наставала смерть. Відбором жертв займалися 40 так званих «експертів». Для умертвіння спочатку використовували внутрішні ін'єкції спеціальних медичних препаратів або повітряну емболію, вводячи шприцом повітряну пробку безпосередньо у вену. Пізніше медичні процедури, що займали багато часу, замінили газовими камерами.

Програма Т-4 діяла не тільки в Німеччині, а й на територіях завойованих нею держав. Вона припинила своє існування 24 серпня 1941 року після хвилі протестів з боку родичів хворих і обурення священників Католицької Церкви.

До того часу кількість жертв Т-4 сягнула понад 70 тисяч осіб. Але, незважаючи на офіційне закриття, вбивства пацієнтів психіатричних клінік тривали аж до падіння гітлерівського режиму, і до закінчення війни їх кількість перевищила 200 тисяч.

Так склалося, що людство із впертою постійністю наступає на одні і ті ж «граблі», не засвоюючи криваві уроки історії. Великі цивілізації відходили в небуття, знищуючи самих себе, коли усвідомлено нехтували моральними заборонами і нормами, визнаючи самостійно, що таке добро і що — зло. Ми самі вибираємо свою долю, і долю своєї країни. Позиціонуємо себе суспільством «надлюдей» і богами свого життя, людство семимильними кроками крокує в прірву. Тільки кого ми будемо звинувачувати, коли в неї впаде останній гуманіст?

ДОРОГА стратегічного призначення

Настав час пошуку нових шляхів духовного руху Церкви, але далеко не кожна громада устами свого пастора може заявити: «Я знаю, куди йти, і нема жодного сумніву, що цю дорогу вказує Бог».

Замість цього все частіше зустрічаємо втомлених служителів. Одні розчаровані людьми, мовляв, не пощастило мені з паствою, інші — собою: такий ось я не благословенний, не чую голосу Божого, не знаю волі Його. Відсутність яскравої духовної перспективи негативно впливає і на рядових віруючих: вони або перетворюються на недільних відвідувачів, або починають бігати по інших церквах у пошуках втамування духовної спраги.

А проблема бачення не настільки складна. Виявляється, варто нам тільки зайняти перед Господом правильну, євангельську позицію, як наміри Божі щодо нас перестануть бути глибокою таємницею.

Перше і найголовніше: треба припинити спроби активізувати внутрішнє духовне життя церкви за допомогою зовнішніх, тілесних методів впливу. Наша зовнішня активність повинна прямо залежати і цілком визначатися ступенем внутрішнього духовного піднесення, а не навпаки, як це спостерігається в багатьох громадах. Якщо ми наберемося терпіння і залишимо на деякий час наші грандіозні проекти (які і так, можливо, остаточно зависли) і зосередимо увагу на внутрішніх ділах церкви, то Бог через деякий час благословить і наші улюблені заплановані програми.

Бачення шляхів внутрішнього руху до вдосконалення церкви відсутнє лише в тих, хто не послухав Богів і не бажає жити за Євангелієм. Тому що якщо для одержання бачення потрібен був якийсь особливий духовний талант чи якісь надзвичайні об'явлення, то Церква Христова давно перетворилася би на об'єднання гуртків «за філософськими інтересами». Але цього не сталося, ми бачимо навколо себе хоч і не так багато, але достатню кількість громад, які, успішно переживаючи глибоку внутрішню трансформацію, мають очевидні духовні плоди.

Щоб вирішити це завдання, задаймо собі просте запитання: яке найголовніше, найбільше завдання на все своє християнське життя одержує кожна без винятку душа, приходячи до Бога? Ось відповідь Самого Господа: «Шукайте Мого лица!» (Пс. 27:8). Немає для християнина глобальнішого завдання, немає кращої мети, ніж постійне наближення до Бога. Якщо ця заповідь здається комусь надто загальною, то наведу ще одне місце Писання. Ісус говорить те ж саме, але іншими словами: «Перебувайте в Мені, а Я в вас!» (Ів. 15:4). Чи ще конкретніше: «Перебувайте в любові Моїй!» (15:9), «...хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!» (1 Ів. 4:16). Так зрозуміло і так просто. Адже «Бог є любов».

Шукати лица Його — означає шукати з Ним живого, безпосереднього спілкування, пізнати Його лице в лиці, в особистих взаємостосунках. Примноження любові Божої в серці кожного віруючого, у колективному серці Тіла Христового є стовповою дорогою і єдиною правильним напрямом церковного бачення. Є в євангелістів чудове правило: всяка проповідь для грішників повинна вести їх до каєття. Якщо цього нема — праця даремна. Так само й проповідникам в церкві добре би керуватися правилом: всяка проповідь повинна вказувати шлях до примноження Божої любові.

Можна багато і блискуче говорити про те, як одержати від Бога те, що просимо; люди слухатимуть з великим зацікавленням і дечого навчаться, щось одержать, але разом з тим приймуть вони непомітно і дух споживання. Тому що не сказали їм, що між Богом і людиною є рівень стосунків значно вищий, ніж «дай» — «візьми».

Можна (і треба) багато проповідувати про віру, адже саме нею живе свята душа, можна з успіхом навчати людей різним тонкощам її примноження і зміцнення, але якщо ми не навчили віруючих поєднувати свою віру з любов'ю, то ми просто вели їх в порожнечу.

Можна роками проникливо розповідати з кафедри про страх Божий, упокорення, жертвність, силу, мудрість, святість, але не поставити служіння в церкві на живу основу стосунків з Богом. Результат від цих проповідей

буде не більший, ніж від святкових фейсверків.

Мова йде не про штучне обмеження наших духовних інтересів, мова про те, щоб був євангельський стержень, єдина вісь, навколо якої могло би кру-

напрямі найголовнішої мети. Я за те, щоб кожний з нас, займаючись будь-якими християнськими ділами, не був засліплений успіхами чи надіями на майбутні успіхи і завжди цупко тримав в полі зору найголовнішу ціль. За те, щоб

поселився там назавжди.

Йти шляхом любові зовсім не важко. Важко зробити перші кроки, вийти з тіні, де панує глибоке дитяче переконання: у мене все є. Цією тонкою брехнею лукавий осліпив багато людей,

титися все, чого наша душа побажає. Якщо хочете, спільний дух церковної громади повинен бути духом любові. Наповнивши в постійних глибоких молитвах судини наших сердець небесним елеєм, ми понесемо його грішникам, понесемо бідним і хворим, безпритульним дітям, самотнім старим.

Любов Божа — це Сам Дух Божий. Ви принесете Його і підете додому відпочивати, а Він ще довго буде працювати в бурхливому життєвому морі, роблячи те, що ми, люди, і уявити собі не могли.

Дивно, що ми не помічаємо серйозних попереджень, які робить Євангеліє тим, хто шукає смислу свого християнського життя десь на узбіччі, на краю головної дороги. «Хто не любить, той Бога не пізнав» (1 Ів. 4:8), «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:12), «Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне» (Ів. 15:6). Подивімося відвертим, нелукавим поглядом: як багато нині давно зів'язалих церков, як багато «всохлих» віруючих, які через незнання думають, що перебувають на Божій виноградні. Погляньмо і на себе!

Відносно наших великих устремлень і досягнень апостол Павло висловився так: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любові не маю, — то став як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любові не маю, — то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любові не маю, — то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:1-3). Що найдивніше: виявляється, усі ці величезні духовні досягнення можуть існувати і «успішно» практикуватися без любові. Ось це нас і засліплює. Піднявшись на якийсь десяток кроків Божою стежиною, поспішаємо сказати: ось ми вже маємо, ось ми вже досягли, це дав нам Бог, отже, все у нас добре! Насправді ж — ні! Усі наші грандіозні проекти, усі програми, якщо вони не ведуть до примноження в серцях любові, мають вартість тільки в людських очах.

Я зовсім не за те, щоб негайно згорнути всю зовнішню діяльність, але за те, щоб її перепланувати в

кожний з нас, час від часу аналізуючи своє життя, чесно відповім на запитання: чи примножилася в серці внаслідок моєї напруженої праці любов Божої?

Взявши єдиною правильний напрям, кожний віруючий, та й церква в цілому, обов'язково зустрінуться із заповіддю: «Дбайте про любов» (1 Кор. 14:1). В інших перекладах написано: «Прагніть любові», «Досягайте любові». І якщо ми почнемо виконувати цю заповідь, то далі бачення буде відкривати нам саме служіння, показуючи попереду все нові й нові дорогавкази.

В останню ніч перед арештом Ісус завершує Своє земне служіння молитвою (Ів. 17:1-25): «Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, — Твої бо вони!» (9 вірш). Зверніть увагу: «Його «потреба» не містить ніяких особистих прохань. Він благає за тих, кого полюбив за Своє коротке земне життя. Закінчується молитва словами: «Я ж їм'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, а Я в них!» (Ів. 17:26).

Він дуже хотів, щоб любов Його перетекла в нас, наповнила наші серця у всій Божій повноті. Це відчинило би для Нього двері наших душ, щоб Він

і вони, поступаючись природним лінощам, перестали бачити перспективу у своєму християнстві, загубили з поля зору вершину, яку Євангеліє називає «любов'ю досконалою» (1 Ів. 4:12, 17, 18). Християни мовби розучилися розуміти, що тільки постійне нарощування любові може дати їм сили для зростання в «мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти» (Еф. 4:13).

Коли перші краплі нерукотворного небесного нектару торкнуться наших уст, ми вже не зможемо зупинитися, і ніхто не зможе повернути нас назад в пустелю, де також ніби було все. Нас вже не потягне у світ, тому що ми пізнали найвищу насолоду духа, порівняно з якою всі радощі безбожного царства не варті навіть погляду. Люди з радістю будуть робити для улюбленого Господа те, чого не робили, коли Він ще був для них як багатий, але далекий і недоступний родич. Церква перестане аморфно розповзатися, а навпаки, почне стягуватися, все більше зміцнюючись, до ядра слави Божої, яка обов'язково запалює у святому святих Церкви, у святому святих кожної окремої душі. І ми почнемо, нарешті, по-справжньому розуміти, що таке істина.

В. К.

В 1 Тим. 1:20 апостол Павло згадує про Гіменей і Олександра. У Другому посланні він говорить, ймовірно, про того ж Гіменей, але згадує разом з ним Філіта. І тут же пояснює проблему цих людей: «Стережися ж базікань марних, бо вони ще більше провадять до безбожності, а їхнє слово, як рак, буде ширитися. Від таких Гіменей і Філіт, що вони погрішилися в правді, казавши, що воскресіння було вже, і віру деяких руйнують» (2 Тим. 2:16-18).

Нам відомо про Гіменей і Філіта не більше, ніж сказано в цих текстах. Олександр цілком міг бути тим котлярем з Ефесу, про якого згадується в Дії 19:33 і 2 Тим. 4:14, хоча це також можуть бути дві чи навіть три різні людини з іменем Олександр.

Не завжди обов'язково знати конкретно, хто є хто. У будь-якому разі нам вже не зустрітися в цьому житті з цими людьми. Важливіше зрозуміти обставини — чому вони згадані і що Господь хоче сказати нам у Своему Слові.

Що означає «передати сатані»? Іншими словами — виключити чи відлучити від церкви.

Гіменей та Олександр: хто вони і за що Павло передав їх сатані?

У нашому світі є лише два царства — Царство Боже і царство сатани. Третього не дано. Як тільки людина перестає йти за Господом, вона автоматично стає послідовником сатани. Декому вельми хотілося б мати ще й нейтральну зону, де вони належать самі собі, а не Богові чи сатані. Але такого не буває. Ми або з Богом, або з сатаною. Люди, яких згадує апостол, своїми діями вже поставили себе поза Царством Божим, а апостол Павло тільки офіційно оголосив це, відлучивши їх від церкви.

За що вони були передані сатані? Із контексту видно, що вони повсюди поширювали фальшиве вчення, використовуючи своє красномовство. Порожнє філософствування відволікає дуже багатьох від істини. Їх нечестивість не обов'язково повинна була виявитися в якійсь аморальній поведінці чи нечесності. Це могла бути лише

духовна нечестивість, коли вони перекручували істину, зовнішню залишаючи цілком порядними і благочестивими людьми. Це ще більше сприяло поширенню їхньої ереси.

Для чого ж апостол нагадав Тимофію про Гіменей? Ми дізнаємось про це із слів, що передують цьому нагадуванню: «Як я йшов у Македонію, я тебе вблагав був позостатися в Ефесі, щоб ти декому наказав не навчати іншої науки і не звертати уваги на вигадки й на родоводи безкраї, що викликають більше сварки, ніж збудування Боже, що в вірі вона. Ціль же наказу — любов від чистого серця, і доброго сумління, і нелукавої віри. Дехто в тім прогрішили були та вдалися в пустомовність, — вони забажали бути вчителями Закону, та не розуміли ні того, що говорять, ні про що запевняють» (1 Тим. 1:3-7). Саме цей текст закінчується словами: «Цього наказу я передаю тобі, сину

мій Тимофіє, за тими пророцтвами, що про тебе давніше були, щоб ними провадив ти добру війну, маючи віру та добре сумління, якого дехто відкинулися та й розбилися в вірі. Серед них Гіменей та Олександр, яких я передав сатані, щоб навчилися вони не зневажати Бога» (1 Тим. 1:18-20).

Отже, в Ефесі, як і в багатьох інших місцях тоді і тепер, є ті, хто бажає «бути вчителями Закону, — та не розуміли ні того, що говорять, ні про що запевняють», тому починають філософствувати і пустословити, поширюючи ересь. Таких треба настановлювати і провадити «добру війну, маючи віру та добре сумління», тобто на основі вчення Святого Письма, не перекручуючи його, а чесно викладати істину. Якщо ж ці люди не зупиняться у своєму богозневажанні, тобто в тому, що вони називають себе вчителями Закону, не будучи такими, то їх належить відлучити від церкви.

Чому страждають християни?

Один із найзахоплюючих і найцікавіших епізодів Біблії — історія про сліпучу появу Іллі-пророка. Він засіяв у темряві, як метеор, змінивши за дуже короткий час репутацію цілої нації.

Про походження цього колоритного реформатора Ізраїлю відомо дуже мало. Покликаний Богом із суворого світу з Гілеадських гір, він у часи великого відступу сміливо увійшов до палацу царя Ахава. Палаючи обуренням, він став перед лицем нечестивого правителя Ізраїлю і виголосив вирок Божого суду: «... Цими роками не буде роси та дощу, але тільки за моїм словом» (1 Цар. 17:1).

Після проголошення цієї звістки безстрашний пророк одержав від Бога повеління сховатися в східній пустині, при потоці Керіті. Провидіння Боже передбачило, щоб тут протягом всього періоду голоду круки приносили їжу для самотнього вигнанця.

У міру того, як земля зсихалася і тріскалась під палючим промінням сонця, зелень гинула від нестачі вологи. Але завдяки незвичайному служінню круків Ілля щоранку і щовечора був забезпечений їжею. На додаток до хліба і м'яса, які приносили птахи, Бог передбачив вдосталь води із потоку, що дзюркотів тут же.

Яка досконала картина сили Божої і Його бажання турбуватися про фізичні потреби Свого вірного слуги! Ми із задоволенням споглядаємо цю сцену спокою і достатку. У пророка не було проблем. Люди повсюди страждали від засухи, але Бог не дозволив, щоб Його слухняна дитина вічувала в чомусь потребу. Двічі на

день прилітали круки, приносячи порцію їжі, а потім завжди надавав необхідну кількість живильної води.

Чи ми не бачили такої ж дії провидіння в наші дні? Бог Ілля, як і раніше, бере на Себе турботу про потреби Своїх дітей. Пророк був зосереджений на виконанні волі Божої, і потім обіцяних благословень ніколи не висихав.

«А круки приносили йому хліба та м'яса вранці, і хліба та м'яса ввечері, а з потоку він пив. І сталося на кінці днів, і висох потік, бо в краю не було дощу» (1 Цар. 17:6-7).

Тільки уявіть, яке розчарування пережив Ілля, коли вийшов одного разу до потоку за денним запасом води. Він дивився вниз на сухе сіре каміння, що встеляло дно сухого русла, і не міг повірити в те, що бачив. Не залишилось ні краплі води. Потім висох!

У нас немає можливості дізнатися, як довго Бог випробовував Свого пророка біля безплідного джерела. Можливо, йому здавалося, що надія на Божі обітні не справдилася, що Бог залишив його на мученицьку смерть у спопеленій спекою пустині. І в той час він чує слова: «Устань, іди до Сарепти Сидонської й осянеш там. Ось наказав Я там одній вдові, щоб годувала тебе» (1 Цар. 17:9).

Бог зачинив одні двері, щоб мати можливість відчинити інші. Ілля пробув там вже досить довго. Бог приготував для нього новий досвід, який очікував його в Сарепті. Бог забезпечив потік водою, Бог і висушив його. Було б трагедією, якби пророк і далі залишався в пустині. Боже провидіння передбачало, щоб Ілля пережив новий надзвичайний досвід в новому місці. Якби потік не пересох, Ілля там би і залишався.

Божі потоки часто пересихають. Бог не хоче, щоб ми увесь час залишалися на одному і тому ж місці. Це наша найбільша проблема. Ми знаходимо для себе сприятливий потік, оточений мирним достатком, і бажаємо залишатися там увесь залишок своїх днів. Потім, коли Бог дозволяє потокові висохнути, ми часто плачемо і звинувачуємо Бога в несправедливому ставленні до нас.

Дозвольте запитати вас: чи відступив Ілля від віри, коли його потік висох? Ні, він духовно зріс. Сарепта була набагато кращою за Керіт. Але Бог закрив Керіт раніше, ніж відкрив Сарепту. Віра повинна пройти випробування. Завжди існує проміжок часу, коли все здається абсолютно безнадійним. Це трапилося з Іллею, це може трапитися і з нами.

Д. К.

УРОКИ МУДРОСТІ

Чашки і кава

Група випускників, які досягли в житті успіху і зробили кар'єру, прийшла в гості до свого старенького професора.

Звичайно ж, незабаром розмова зайшла про роботу — випускники нарікали на численні труднощі і життєві проблеми.

Запропонувавши своїм гостям каву, професор пішов на кухню і повернувся з кавником і тазею, заставленою найрізноманітнішими чашками — фарфоровими, скляними, пластиковими, кришталевими, вишуканими і простими, дорогими і дешевими.

Коли гості розібрали чашки, професор сказав:

— Якщо ви помітили, усі дорогі чашки розібрані. Ніхто не вибрав чашку про-

сту і дешеvu. Бажання мати для себе все найкраще — це і є джерело ваших проблем. Зрозумійте, що чашка сама по собі не робить каву кращою. Інколи вона просто дорожча, а інколи навіть приховує те, що ми п'ємо. Те, що ви справді хотіли, — це кава, а не чашка. Але ви свідомо вибрали кращі чашки. А потім роздивлялися, кому яка дісталася.

А тепер подумайте: життя — це кава, а робота, гроші, становище, суспільство — це чашки. Це всього-на-всього лише інструменти. Те, яку чашку ми маємо, не визначає і не змінює якості нашого життя.

Інколи, концентруючись тільки на чашці, ми забуваємо насолодитися смаком кави. Насолоджуйтеся своєю кавою!

Історія з мавпочками

Дітям у таборі дали завдання — зробити фотоальбом. У фотоальбомі кожна група повинна була представити різні цікаві фотографії на раніше заготовлені сюжети. Наприклад, ось ми з коровою, на коні, в автобусі, на кораблі, з міліціонером, в автомашині, з куркою, трьома старенькими і, нарешті, з мавпочками.

Зрозуміло, мавпочками довелось стати самим дітям. Як інакше — це ж Україна, а не якась там Африка чи Бразилія, де навіть дуже багато диких мавп. У нас їх нема. І ось дітям треба було залізти всією групою на дерево, повиснути, вчепившись за гілки руками і ногами, надути щоки, щоб обличчя хоч здалеку нагадувало мав'ячу мордочку. Тепер можна фотографувати. Усі саме так і зробили. І навіть хлопчик Женя, про якого піде далі мова.

Женя був хлопчик кремезний. Про таких кажуть — штангістом стане. І ось цей вже не дуже маленький майбутній штангіст поліз на дерево, щоб прибрати вигляд мавпочки. Мало того, що він вибрав дерево невідповідне його вазі, він ще й вирішив повиснути на зовсім сухій вишневій гілці.

— Фотографуй! — крикнув радісно Женя. І тут гілка не витримала і з тріском відломилася. Гучний удар об землю. Так швидко закінчилося вільне падіння з двометрової висоти. Коли я підбіг до хлопчика, він лежав, боячись поворухнутися. В очах і на щоках сльози. Навколо десяток очевидців детально розповідають навперебій, як все це сталося.

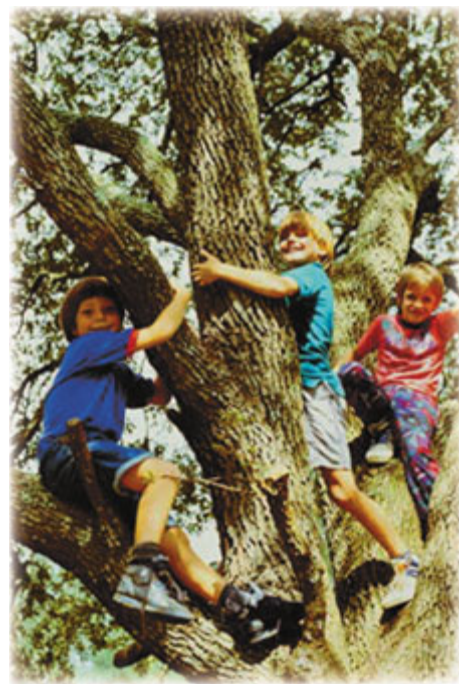
— У-у-у! — ревів він.
— Женю! Женю! Де болить? — з неприємним відчуттям занепокоєння запитував я.

— У-у-у! У-у-у! В грудях болить! — ревів він.

— Покажи! — попросив я.

— Ой-ой-ой! — застогнав він, коли я спробував доторкнутися до місця, на яке він приземлився.

— Гаразд, хлопці, тиша, будемо

молитися, щоб Ісус зцілив Женю! — розпорядився я.

І в тиші, що настала, я поклав руку йому на голову, заплющив очі і попросив:

— Господи! Зціли нашого друга Женю. Прийди на допомогу, доторкнись до нього, щоб він був здоровим, міг гратися з дітьми, міг залишитися в таборі! Отче наш, почуй нашу молитву і дай відповідь. Просимо Тебе в ім'я Ісуса Христа! Амінь!

— Амінь! — відповів хор дитячих голосів. Після чого Женя підвівся, і ми пішли в табір. До вечора він майже забув про те, як сильно вдарився під час падіння. І не тому, що йому почала відмовляти пам'ять, а тому, що в нього зовсім нічого не боліло. Про це я в нього запитав особисто, не сумніваючись.

Єлисей Пронін.

БРЕХНЯ

Закінчивши служіння, священик оголосив:

— Наступного разу я розмовлятиму з вами на тему брехні. Щоб вам було легше зрозуміти, про що піде мова, прочитайте перед цим вдома 17-й розділ Євангелія від Марка.

Наступного служіння священик перед початком проповіді звернувся до присутніх:

— Прошу тих, хто прочитав 17-й розділ, підняти руки.

Майже всі присутні підняли руки.

— Ось саме з вами я хотів поговорити про брехню, — сказав священик.

— У Євангелії від Марка немає 17-го розділу.

До уваги читачів!

Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

ПРОПОНУЄ ДИСКИ

в форматі DVD та DivX із записами матеріалів пасторської конференції в Чернівцях (16-18 липня 2009 р.) із вчителем Божого Слова Сергієм ВІТЮКОВИМ, а також інших конференцій і семінарів з участю відомих проповідників та євангелістів.

Звертайтеся тел. 8-067- 911-03-65 (Олег Карпюк).

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726

№ 8 (59) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ
ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.